

Egel en slang

Het is voorjaar. Zonlicht straalt over de velden en verwarmt de aarde. Als de laatste sneeuw is gesmolten, komt de slak uit zijn winterse schuilplaats gekropen. Hij rekt voorzichtig zijn horentjes uit naar de zon, en begint zijn eerste lentewandeling over de kiezelstenen onder de hazelaar.

In een kuiltje, dat helemaal met dorre bladeren is bedekt, beweegt ook iets. Er rukt en trekt iets daaronder; bladeren vliegen opzij. Een spits neusje verschijnt. Twee ogen knipperen tegen het licht, en eindelijk komt slaperig een egel tevoorschijn. Op zijn stekels zit een dikke laag bladeren geprikt; daar heeft hij zich in de herfst in gerold. Hij schudt er zoveel mogelijk af. De rest verliest hij vanzelf wel, als hij door de bosjes kruipt.

Plotseling steekt hij zijn neus in de lucht. Hij heeft een lekkere slak geroken. Hopla hé! Nu komt er leven in zijn pootjes. Hij zoekt en snuffelt tussen de stenen tot hij die vroege slak heeft gevonden. Hap! en weg is de slak. Maar het hagedisje bovenop de grote steen is de egel te snel af. Nauwelijks heeft het zijn schuifelende voetjes gehoord of het is al in zijn holletje verdwenen. Want het ligt liever in de zon te slapen dan in een donkere egelbuik!

Maar in hetzelfde bosje is een slang door de warme zonnestrallen wakker geworden. Langzaam kruipt hij over de zonnige stenen, terwijl zijn tong in alle richtingen beweegt. Vreemd star en koud glinsteren zijn ogen. Zijn giftand houdt hij listig verborgen. Opeens heft hij zijn kop omhoog en luistert. Zijn tong beweegt sneller heen en weer. Hij hoort de egel, die op zijn gemak van de andere kant komt aanwandelen. Doodstil wacht de slang en richt zijn stekende blik op dit merkwaardige schepsel. Nu heeft de egel hem ook gezien. Boos knorrend rolt hij zich op en laat zijn stekels over zijn neus zakken. De slang sist hem toe: 'Knor jij maar! Een enkele druppel gif uit mijn tand is genoeg voor jouw dom egelbloed. Dan lig je dood op de grond!'



je hebt ook op je tong van dat brutale gif', zegt de egel, en hij roept uitdagend: 'Bijt maar, als je zin hebt. Mijn stekels zullen je lekker kietelen!'

Boos fonkelen de slangenogen, maar hij let listig op het moment dat de egel zijn stekels een beetje op zal trekken om hem in zijn neus te kunnen bijten. Maar de egel bedenkt: 'Als ik hem maar snel genoeg in zijn rug kan pakken, dan zal hij het gifspuiten voor altijd afleren!' - Hij weet: hij of ik moet het leven verliezen.

De slang doet alsof hij slaperig wordt, maar des te scherper let hij op iedere beweging van zijn vijand. De egel wordt het wachten moe. Hij spant zijn pootjes onder zijn buik, trekt zijn stekels nog wat verder over zijn snoet en hopla! - daar schiet hij op de slang af. Hij krijgt hem bij zijn rug te pakken en bijt dat het kraakt. Vergeefs spuit het gif in de stekels. Sidderend moet de slang zijn leven laten in het gras. Op zijn gemak eet de egel hem op, van zijn staart tot aan zijn nek. De kop laat hij liggen. Wie wil er nou slangeogen en giftanden eten!

het geschoten wildebeest. Cumming, die elk ogenblik verwachtte te worden aangevallen en verscheurd, sprong op, zwaaide dreigend met zijn deken en begon hard tegen de wilde bende te schreeuwen. Dat hielp. De dieren trokken zich verder terug en blaften uit alle macht. Hij laadde zijn geweer, maar vóór hij kon vuren, was de hele troep verdwenen. Nog dezelfde nacht kwamen er vijftien hyena's, die zich op het kadaver van het wildebeest wierpen, en de volgende morgen waren daarvan alleen nog maar de grootste beenderen over.

Velen geloven dat bij de wilde honden het jachtinstinct wel het sterkst ontwikkeld is. Als ze een wilde os, een zebra of ander groot wild naderen, zijn de dieren altijd uiterst voorzichtig. Des te driester vallen ze daarentegen een kudde weerloze herkauwers aan. Ze schijnen er een bijzonder behagen in te scheppen de ossen hun staart af te bijten, en omdat ze daarbij niet al te zachtzinnig te werk gaan, bijten ze menigmaal ook nog wel meer af dan alleen maar de staart.